

11 OCTOMBRIE

VIATA

SF.CUVIOS

GHERMAN MAROULIS

DE LA MAREA LAVRA-ATHOS

Potrivit Sfântului Filothei Kókkinos, biograful cel iubitor de Dumnezeu și de Sfinți, patria Sfântului Gherman era "vestita mitropolie a Macedonilor, pământul cu adevărat drag mie și prea iubit, minunatul și marele Tesalonic". Cei doi sfinți, Filothei Kókkinos și Gherman, erau amândoi de origine din Tesalonic și erau prieteni.

Sfântul Gherman s-a născut la Tesalonic în 1252 din părinți binecredincioși, cu mulți copii, oameni cu stare și iubitori de milostenii. Era al treilea din cei opt copii ai părinților săi. Gheorghe, după numele de mirean, de mic se distingea "prin bună rânduială și minunată cugetare și simplitate, tăcerea la bună vreme a gurii, prin pacea sufletului și purtare cumpătată și întru totul, așa cum am spus, era tuturor pildă de pace, cumințenie și blândețe". De mic a iubit peste măsură isihia, rugăciunea, nevoița, postul, privegherea,

străpungerea inimii, avea iubire de frați și dorea după viața în sărăcie. Viața lui virtuoasă și după Dumnezeu se distingea prin atitudinea lui nepătimașă și prin blândețe, prin răbdarea față de purtare dură și necuviincioasă a colegilor lui de școală mai năzbătioși. Față de lucrătorii nevoiași de pe proprietățile lor se purta cu deosebită dragoste.

Odată, când i-a văzut pe lucrători asudați și osteniți, le-a spus să întrerupă lucrul și să se odihnească. Tatăl său l-a pedepsit pentru asta, dar în sinea lui s-a bucurat de simțămintele pline de dragoste ale virtuosului său fiu.

Părinții lui se gândeau să îl căsătorească, dar el nu dorea nici o legătură cu lumea cea deșartă, pentru că se pregătea să se retragă cu totul din lume. Atunci a venit din Sfântul Munte în Tesalonic virtuosul Părinte aghiorit Ioan, care viețuia la o chilie a Mănăstirii Dochiariou: "Astfel, întâlnindu-se cu acest stâlp mare și puternic al nevoinței și al isihiei, anume cu Ioan cel vestit, stâlp al Athosului și al bunei pustnicii care a venit acolo tocmai atunci, spre cercetarea și învățătură în frământările cugetului" tânărului Gheorghe. Pe la anul 1270, tânăr fiind, nici nu-i apăruse bine barba, Gheorghe l-a urmat pe Gheronda Ioan în Sfântul Munte: "Athos, marele primitor al iubitorilor de nevoință, mare și prea bogat munte, muntele lui Dumnezeu,

în care locuind Cel ce *toate le plinește*, a binecuvântat prin virtute în chip vădit pe cei ce locuiesc aici și se nevoiesc după dreptate, i-a hrănit duhovnicește..., iar pe acesta... bărbat desăvârșit l-a arătat, *la măsura vârstei deplinătății lui Hristos*... făclie arzând, văzută tuturor, de pretutindeni, făclie preaînaltă în înțelepciune și în toată cunoștința pentru cei care călătoresc din această mare a acestei lumi, cea cu duhurile răutății și involburată, către acel liman al mântuirii”.

La scurtă vreme, a fost tuns monah de Gheronda Ioan, și a schimbat numele de Gheorghe cu cel de Gherman. S-a distins prin nevoința sa cea mai presus de puterile omenești și prin dragostea lui de ascultare. Ca rucodelie avea caligrafia. Venea ”mereu în Marea Lavră a Vatopedului” dimpreună cu Gheronda Ioan, la închinare și pentru a lua parte la sfintele slujbe, dar și ”pentru a-i vedea și a vorbi cu frații”. Părinții vatopedini îi aveau la mare cinste și evlavie pe cei doi. Tânărul Gherman îl uimea chiar și pe vârstnicul lui Stareț, Gheronda Ioan, pentru că, de pildă, în ciuda poverii pe care o purta pe cale, parcurgea drumul lung și greu de la chilia lor la Mănăstirea Vatopedi fără să cârtească și cu mulțumire. Dar și când a fost pus la încercare înaintea tuturor monahilor vatopedini, a răbdat bărbătește, dând pildă tuturor și impresionându-i

pe toți prin virtutea sa, nevoindu-se cu atâta bunăvoință, într-o smerenie și ascultare.

După sfârșitul martiric al iubitului său Gheronda Ioan și al ucenicului său Grigorie, care s-a petrecut pe la anul 1215 în Tesalonic, fiind uciși de filopapistași, după ce Gheronda și-a văzut mai dinainte sfârșitul și a prorocit minunata creștere într-o nevoință a iubitului său ucenic, Cuviosul Gherman, acesta a plecat la Karyés și apoi undeva, la granițele Marii Lavre. S-a pus sub ascultarea lui Gheronda Iov, care se nevoia în peștera Maicii Domnului, aproape de Marea Lavră. Din pricina neascultării lavrioților, Gheronda Iov s-a întors la peștera nevoințelor sale dimpreună cu Gherman. După exilarea lui Iov, Cuviosul Gherman s-a dus să facă ascultare de Bătrânii Miron, Malahia, Athanasie și Theodorit, dorind ca toată viața lui să se afle în fericita ascultare, ca "fiu și ucenic". A izbândit ca prin neîncetata lui ucenicie să câștige "de la unul cuvântul, de la altul viața, de la altul dumnezeiasca vedere, de la altul făptuirea și pe toți deopotrivă imitându-i, pe toate le-a adunat în sufletul său în chip desăvârșit – o asemenea icoană dumnezeiască în chip minunat a dobândit cel viteaz".

Către sfârșitul vieții sale a încuviințat să aibă ca ascultător al său pe Ioanichie, care avea un

handicap și pe care l-a scăpat de la o moarte sigură prin rugăciunile sale, precum și pe nepotul bolnav al lui Ioan, pe care l-a cercetat în pustie și pe ruda foarte bolnavă a lui Iacov. La vârsta de 84 de ani, după o scurtă boală, în rugăciune fiind, s-a odihnit întru Domnul. În lume a trăit doar primii 18 ani, iar pe toți ceilalți i-a petrecut în pustia athonită, întru ascultare, nevoință și rugăciune. De aceea a și fost hărăzit de Dumnezeu în chip bogat.

Sfântul Savva Vatopedinul, care l-a cunoscut pe Cuviosul Gherman, i-a relatat biografului său de mai târziu, Sfântului Filothei Kókkinos, următoarele cuvinte de laude despre Gherman, așa cum ne consemnează acela: "Vreau să te cunosc pe tine, prietene, ca părinte al nostru al tuturor și mare cetățean, odinioară al patriei noastre de jos, Tesalonicul, acum al Marii Lavre, dar mai degrabă deja cetățean al celor cerești, dumnezeiescul Gherman este acum printre noi un alt Antonie cel Mare; și nu glăsuiesc doar de viețuirea și de nevoința sa cea întru virtute, ci și despre curăția inimii și de Harul Duhului și de înțelepciunea care se sălășluiește întru aceasta".

Scriitor al frumoasei vieți a cuviosului a fost, așa cum am arătat, prietenul său, Sfântul Filothei Kókkinos. Cu un deosebit har, cu știința și directetea care îl defineau, fără exagerări și

extremisme, înfățișează sfântul biograf pe Sfântul Gherman, a cărui viață o povestește ca pildă și model pentru toți și mai ales pentru monahi și înainte de toate pentru aghioriți: "Lăudați-l, cei din pustie, pe cel întraripat, cei amestecați în treburile lumii acesteia, lăudați-l pe dătătorul de lege; cei ce caută simplitatea, pe călăuzitorul; cei doritori ai dumnezeieștii vederi, pe izvorul dumnezeiescului cuvânt și al învățaturii; cei aflați întru bucurie, pe înfrânătorul; cei întru necazuri, pe mângâietorul; cei înaintați în bătrânețe, pe cel ce vă este toiagul; cei tineri, pe învățătorul; cei săraci, pe cel ce vă găsește cele de trebuință; cei înstăriți, pe iconomul. Credeți mie și lăudați-l, păstorii pe învățătorul păstoririi, iar tinerii și ucenicii pe înțeleptul învățător și părinte, cei săraci și străini pe iubitorul de săraci și străini, și frații și părinții pe iubitorul de frați și de fii, cei ce bolesc cu sufletul, pe doctorul cel prea nepătimaș, cei sănătoși, pe păzitorul sănătății lor, cu toții lăudați-l pe cel ce s-a făcut toate tuturor, ca să îi câștige pe toți sau pe cei mai mulți".

Cuviosul Gherman Maroúlis (1252 – 1336) mai este prăznuit și dimpreună cu Sfinții Vatopedini, pe 10 iulie.